

Nijntje, een verjaardag van 60 jaar

Waar was ik NOU toch weer dit weekend ?

Het was een heel druk weekend , gepland, deze keer.

Laat ik beginnen met ogenschijnlijk, een wat makkelijk begin van mijn reizen met de trein.

Dit weekend wordt, rustig Utrecht en later – zondag – het zware werk in Woerden.

Zo het plan: eerst even naar Nijntje en heur -60é verjaardag.

Zaterdag: centraal museum Utrecht: daar moet je als reiziger naartoe: Dick Bruna. Een kans om in het museum iets van het atelier van Dick Bruna te zien. 19 september, One time only.

IMMERS< Nijntje is 60 jaar geworden.

Dick Bruna: een groot kunstenaar, alles draaide om Nijntje (Mizzy in Aziatische landen, met name Japan en Korea).

Wandelschoenen > ok, hoed > ok, kaartje voor de trein > ok. Dit gaan we zien: zaterdag: als entree van een goed gepland weekend van reizen, treinen en het diepere Nederland verkennen. Eerst even Utrecht: de rest komt later: het is een voorafje.

Edoch.

Mijn bezoek aan het centraal museum Utrecht, bleek overgenomen te zijn door “kabouters”, kleine apies. Kinders hadden dit hele museum totaal overgenomen. Het was geweldig om dit te zien.

Tja, eerlijk = eerlijk: als kabouters (apiés, kinderen) een museum overnemen: dan heb je als volwassen bezoeker, een reiziger met hoed zonnebril of schoenen, helemaal nix meer te vertellen. Alle inbreng is zinloos geworden. Het is een kwestie van volgen en luisteren en kijken. Kinders moeten NIJNTJE zien. Het museum is het domein van de apies, de kabouters, van de kinderen geworden.

Mamma's en pappa's met grote moed: hebben slechts het voordeel van de gebroken diplomatie: kiekjes nemen. Voor mamma's en pappa's is dat zeer waardevol. Deze reiziger snapt de kiekjes, vastgelegd, voor later. Voor oma of opa, opdat zij ook kunnen zien hoe tijd als een parfum vervliegt: als het flesje eenmaal is opengemaakt.

Geweldig was het.

Voor de volwassenen, was er veel te zien. Wat een groot kunstenaar is Dick Bruna toch. Om zo aan te spreken, aan kleine mensen (apiés, kabouters, kleine –mogelijk ooit- de grote carrière makers). Dat maakt zelfs deze zwerver met hoed, jas en zonnebril gewoon helemaal stil !

Dat was overigens wel makkelijk: met zoveel mooie mensen in het museum. Het is niet zo moeilijk om dán stil te blijven en te verwonderen.

Een oude –zure- man: buigend naar één van de kunststukken in het museum: beklaagde zich echter hardop over het lawaai. In de rug een andere man, een sculptuur van een mens op het plein van de hemelse vrede. Een topstuk in het Utrechts museum. Het kraakte van ongenoegen: “Het is hier wel veel lawaai hier: weten ze niet dat het hier rustig moet zijn, hier ... ”

‘t bleef in mijn oren hangen. Wat nou ?

Ik doe altijd een MOTTO aan het eind van mijn dag van reizen.:Zo ook mijn bezoek op NIJNTJES verjaardag. (tja, die is dus al 60 jaar geworden). Het thema van deze dag van zaterdag, het centraal museum in Utrecht, gaat over de lift en de –zure- man.(“ het is wel veel lawaai hier in het museum “), Ik stond namelijk bij de lift:

Lawaai: waar heb je het over: NIJNTJE gezien, even kijken naar Rietveld : en de zigzag stoelen. Even naar de 3^e verdieping: waar het atelier van Bruna is nagezet: zodat wij ons daarvan een voorstelling kunnen maken. Een beeld ervan kunnen vormen.

Ik sta bij die lift: die eigenlijk gemaakt is om dit prachtige museum toegankelijk te maken voor mensen : slecht ter been, of rolstoel. Ben ik te lui voor de trap ?

Vandaag kabouters in de wandelwagen en kinders in de Maxi Cozo, “... zelfs de lift hebben ze overgenomen.”

IK MAG OP HET KNOPJE DRUKKEN... ja, maar wij gaan tot de tweede, straks mag jij op het knopje drukken ;-)

Jep, dit is het MOTTO. ... Wat een pracht ...De –zure- man allang vergeten.

Dit is niet een museum: dit is Dick Bruna.